

Acsepürágók bevonultak a városba. Régen készülődtek már, apró sátraikat ott verték fel a városfalakon kívül. Mindenre elszánt maroknyi csoport volt, arcukat fehérre meszelték, köpenyükön tarkabarka foltok virítottak. Éjszakánként bódító füveket és gombákat szórtak a tűzbe. Várták a jelet. Csak éppen azt nem tudták, hol, mikor és ki adja meg.

Ma végre megtörtént. Egy álmodozó fiú, ki maga is csepürágónak akart szegődni, az éj leple alatt elszökött otthonról, s kiállt a Diákok Bástyájára. Onnan fújta meg a kürtöt. A csepürágók fölkerelkedtek. Elöl mentek a törpék és a bohócok, utánuk a tűznyelők és a gumie emberek. Aztán jöttek a csillagjósok, varázslók és egyéb bölcsek, kenderkóc szakálluk hosszan elnyúlva lebegett utánuk. Legvégül a kocsik és a lovak következtek, a pónik méltósággal lépdeltek, az arabs telivérek pípesen. Egy öreg szamár egy fából faragott, tömör kerekű ketrecet húzott, benne megláncolt barnamedve járta örök köreit.

Hajnalodott. Valaki leeresztette a fölvonóhidat. A városban szélt fúj, a polgárok apró, keskeny tortacikk házaikban mind mélyebbre vackolták magukat a meleg dunyhák közé. Nem sokan hallhatták a kürtszót, mert gyorsan beleveszett a vattás felhőtakaróba. Talán csak a barnamedve örökké méltatlankodó dűnnyögése jutott el hozzájuk, de ezt meg beleszőhettek hajnali álmukba.

Ez a mozdony teljesen kikészült. Nagy, vörös Diesel-dög, azt gondolná róla az ember, hogy erős, mint a bika, szinte szétnyomja a pályát, úgy robajlik el az aprócska állomásos mellett. És most itt van, ni, végre megérkezik végcéljához, a határt menti város pályaudvarára, elengedi magát: eresztékei meglazulnak, csapágycsövei és hajtókarjai remegnek, orrán-száján dül a forró olajbűz. Vezérállásából lemászik a két vasutas. A vezér öreg, arc szivacsos, ülepén kifényesedett a posztó szolgálati nadrág. A másik férfi fiatal, alig lehet néhány évvel idősebb nálam. Ő még a világos, zsávolgy egyenruháját hordja, de így sem látszik sokkal frissebbnek. Hiába, hosszú az út idáig, az ország széléig: lábuk is elzsibbadt. Léptük – mintha csak a súlyos testű mozdonyt figurázná – könnyű, már-már pipiskedő; alig érnek a földhöz, szinte lebegnek.

Megérkeztünk. Fejembe húzom az ellenzós vászonsapkámat, fogom a csomagom, sodródok én is kifelé a többiekkel. Mert szűk a hely, lökdösődünk. Egy félíg civil, félíg egyenruhás férfi, nem tudni, tűzoltó-e vagy munkás, hosszú bádogcsövet cipel a vállán. Amikor fordul, bang, bang – miként a verekedő drótos tótok a búcsúban –, mindig fejbe vág néhány vigyázatlan utast. Gyerünk! Én is elsöprök a ziháló mozdony mellett, s nem állhatom meg, hogy oda ne köpjek az egyik forró kerékre.

– Azt a sistergős reggelét neki!

– Nono – mondaná ősöm, Öreg Szél Mátyás, kinek időrágta vulkánfiber bőröndje itt lóg a kezemben. – Nono...

Egy gyakorlatozó vadászrepülő kondenzcsíkot húz az égre. Az állomás irányítótornya alatt fölirat: VÁROSUNK KÖSZÖNTI ÖNT. Nézzük csak! Az ötvenes években épüli pályaudvar, hozzáálló freskóval. Előtte szűk tér kockacukor formára nyírott bokrok, néhány rózsató, egy fehérre meszelt szobor és szökőkút, hámló falú medencével; rendőrség, határőrség, bank. PÉNZÉT TEGYE AZ OTP-BE! És a villamos. Talán mindjárt ezzel kellett volna kezdenem. Két egyenes tartású, büszke kocsi – kopott-sárgán – éppen kihúz a megállóból, s tovaszalad az egy szál sín páron. A megállóban rövidke hurok, éppen arra alkalmas, hogy a szembejövő villamosok kikerülhessék egymást.

Nem szállok villamosra. Szépen süt a nap. A főtéren egy fehér hajú, kölyökképzű cigány főtt kukoricát árul. Nem veszek kukoricát. Ez jó. Így szoktuk a Mamával. Mentünk végig a Piac téren. Az árusok sátraiban százféle csemege: mézeskalács, sült gesztenye, vattacukor, marcipán. Minek költenénk a pénzt? Akkor az evéssel foglalja el magát az ember, s nem bír figyelni a fölséges szagokra.

A Grand Hotel teraszán osztrák lányok süttetik magukat a nappal. Különös szaguk van, ilyen távolról is érezni. *Hűvös, zöld mentolszag az aranyló őszben. Az állomáson egy elbizakodott Diesel-mozdony kinyiffant. Jókedvűen vigyorgok.* Tata szokta így megpörgetni a szavakat, hogy a jelentésük százfelé sodoródjon. Csupa ránc arca meg se rezzent, csak a szeme nevetett. Ki bírt volna eligazodni azon az agyafúrt beszéden?